

— Добре. За дека ще иде писмото?

— За швейцарското царство. Калеко Матю написа извжтре, но за отвънка — не знае... про-сташка глава и половина...

— А! въ Швейцария? Тамъ ли е братъ ти? казахъ азъ и веднага ми стана ясно, защо Швейцария стоеше тъй високо въ Павлевия беденъ мозъкъ. — А въ кой градъ?

— Пиши Фрибургъ!

Азъ изпълнихъ желанието му и написахъ на френски адреса, позачуденъ, какъ може Павле да помни и да произнася правилно това име.

— Ахъ, швейцарецъ, браво! — похвали ме той.

— Какво прави тамъ братъ ти?

— Акжлъ се учи, на школото.

— Какво се учи тамъ?

— Докторлукъ.

— Много добре.

— Ама тая година ще свърши докторлука и ще дойде тукъ да цѣри хората. Който е боленъ, ще го цѣри...

И Павле, като обърна въ кафенето две котки, грабна писмото, за да излѣзе.

— Чакай, кжде бързашъ, Павле?

Той ми посочи срещната гостилница. Предъ нея на столове подъ сѣнка седѣха купъ мъже и жени.

— Отивамъ тамъ, да подкарамъ желѣзницата за Пловдивъ. Фертигъ!... И неговото бѣло лунясто лице се усмихваше щастливо, а въ очитѣ му бликаше радостна нетърпеливостъ.

— Какво си писалъ на брата си? Много здраве?

— Много здраве, но само много здраве не струва...

— А кой поддържа братъ ти?

— А?